

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy óra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
 PÉCS, Mária-utca 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben.
 az előfizetések és a lap kiadására vonatkozó felszólítások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
 PÉCS, Mária-utca 1-50 szám
 I. EMELET
 hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratok vissza nem adtnak

Hirdetések
 a kiadóhivatalban vétetnek től

Előfizetésre való felhívás

„PÉCSI FIGYELŐ“ XXIII. évfolyamának októb.—decz. negyedére.

Ide s tova egy éve lesz, hogy lapunk mint napilap futja pályafutását és annyit már most konstatahatunk, hogy kiadónk áldozatkészsége, a szerkesztőség hazafias buzgalma nem esett hiába: mert a „Pécsi Figyelő“ napról-napra nagyobb tért hódít, a mit köszönhet csupán annak, hogy mindenkor leplezetlenül megmondta az igazat. Dícsért, méltatott, ha az érdem elismerést követelt; de kérelhetlenül ostromozta a bünt. a visszaéléseket és a korrupciót.

Mint pártlap, a „Pécsi Figyelő“ egyetlen az egész Dunántul, mely naponként megjelenve szilárdan és lankadatlanul kitart a függetlenségi elvek mellett. Célunkat, mely a független Magyarország teljes kiépítését célozza, sohasem fogjuk szem elől téveszteni.

Hirrovatunk tekintetében vehették észre olvasóink, hogy az egyre változatosabb és tartalmasabb volt. Jövőre is gondunk lesz erre, mert alig van a vármegyének számot tevő helysége, a hol tudósítónk ne volna. Így aztán gyorsan értesülve a vidék eseményeiről, belső munkatársaink által pedig a helyi dolgokról, a „Pécsi Figyelő“ ma már azzá lett, a mivé minden jól szerkesztett vidéki lapnak lennie kell: hírforrása a fővárosi sajtónak.

A fővárosban állandó tudósítónk van, a ki az országgyűlésről, fontosabb politikai hírekről, szenzációsabb eseményekről táviratilag értesít, úgy hogy e tekintetben igen sokszor 24 órával megelőzzük a fővárosi lapokat. Tudvalevő leg lapunk naponként esti 6 órakor jelenvén meg, ugyan azok a dolgok csak a másnap Pécsre érkező fővárosi lapokban olvashatók.

A „Pécsi Figyelő“, mint az igazi közvélemény hű kitejezője tehát nem szorul hangzatos reklamokra. Ismeri közönségünk rég idő óta kedvenc lapját. Éppen azért a közeledő évnegyed alkalmával csupán azzal a kéréssel figyelmeztetést fordulunk olvasóinkhoz, hogy az előfizetési díjat beküldeni szíveskedjenek.

A „Pécsi Figyelő“ megmarad a régi, azzal a különbséggel, hogy ezentúl fokozott igyekezettel azon leszünk, hogy még több olvasót és barát

tot csoportosítsunk az alá a zászló alá, melyet a „Pécsi Figyelő“ lobogtat, melyre Magyarország függetlensége van felírva.

Bizva közönségünk hazafiságában, hisszük, hogy azokra ezentúl is számíthatunk, a kik eddigél is hűvek voltak. A kiknek pedig anyagi körülményei nem engedik, hogy a napilap pártolása által partolják a függetlenséget: ott van **heti-kiadásunk**, melynek negyedévi előfizetési ára csak **75 kr.**

Tisztelettel kérjük tehát az előfizetési összegnek minél előbb való beküldését, nehogy a lap készítésében fennakadás álljon be. A hátralevő negyedre lapunk előfizetési díja annyi, mint azelőtt volt, vagyis **2 frt 50 kr.**

Hazafias tisztelettel

„Pécsi Figyelő“

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Pécs városa a milleniumon.

Pécs, 1895. szeptember 17.

Ezer esztendeje, hogy a magyarok hazája ez a föld, melyen kívül — a költő szavai szerint — nincsen számunkra hely s ennek a nagy időnek ünnepeljük meg a jubileumát a jövő esztendőben.

Nem olyan közönséges alkalom ez, a minőt napjainkban század, ezerezt szokás évenként megünnepelni, hanem a nemzetek életében is számottevő ritka momentum, a mely tiszteletet gerjeszt az idegen népekben is a jubiliáns iránt, hisz ezer esztendő s nemzet már nem létezik, ily hosszú idő alatt elég próbáját adta annak, hogy nemcsak meg tud állani a saját lábán, de nálánál még idősebb nemzeteket is meg tudott védelmezni barbár ellenség pusztításai elől.

Nemzeti létének ezeréves évfordulóján tehát nemcsak Magyarország ünnepel, hanem velünk fog ünnepelni a török-tatár hordák pusztításaitól általunk megmentett Európa is, csupán Pécs városa nem fog ünnepelni, mintha nem is Magyarországon, sőt tán Európában sem lenne; avagy tán ily módon akarja dokumentálni, hogy nálunk sok minden jel mutat arra, mintha Ázsiából még be se tettük volna lábunkat Európába, minek ünnepelünk hát ezeréves európai jubileumot!

Az igaz, hogy az az ezeréves magyar állam is, mintha már végegyengülésben szenvedne, egy jubiliáris kiállítás sablonszerű keretein túl nem tudott menni az ünneplésben, de hát ezt rosz néven sem vehetjük tőle, mert állami önállás nélkül nem is ünnepelehetünk önálló állami jubileumot fényes hadijátékokkal, idegen államok üdvözlő küldöttségeinek felvonulásával stb. Hadseregünk nincs, idegenből ünneplő statisztika szereplésre kölcsönkérni nem akarunk; az idegen államokkal közvetlenül nem érintkezhetünk, s ha azok diplomaciai képviselőihez lesz is szerencsénk talán a kiállítás megnyitásokor, ezek akkor sem a magyar nemzet, annál kevésbé a magyar állam, hanem az uralkodó vendégei lesznek, mert küldetésük államaikat nem a magyar államnál, hanem az egységes osztrák-magyar monarchiánál képviselni, ez a monarchia pedig még nagyon messze van az ő milleniumától.

Ezeréves fenállásunk ünneplése tehát inkább a magyar társadalom feladatává lett s éppen azért a társadalomnak kétszeres buzgalommal is kell hozzálatnia, hogy az ünneplés fényes és teljes legyen.

Megis teszi a nemzet minden osztálya, minden testülete a tőle telhetőt, hogy az ország multját és jelenét minél tökéletesebb összeállításban mutathassa be a saját fainak s az érdeklődő külföldnek.

A történelmi kiállítás ezerféle tárgyai hű képét fogják feltárni tíz százados küzdelmeinknek, nemzeti és kulturális állapotainknak; a törvényhatóságok által festetett képek sorozata mozgalmas történelmünknek érdekesnél-érdekesebb jeleneteit fogják a szemlélővel gyönyörködtetve megismertetni: csak Pécs városáról nem fogja megtudni az idegen, hogy az hű osztályosa volt a letűnt századokban a nemzet örömeinek, büjének s egyik leghatalmasabb gyupontja a nemzet kulturális fejlődésének.

Hja! hogyan is tudhatja ezt az érdeklődő idegen, mikor a saját polgármesterünk sem tudja, hogy városunkban valami megörökítésre méltó történelmi esemény lejátszódott volna; evvel indokolta legalább visszautasítását annak a megkeresésnek,

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

„Ő az!“

Hlatos zöld mezőben álltál,
 Tarka virág díszíté kalapod;
 Fürtül a játszi szél lengetté . . .
 — A pacsirta édes dalt hallatott.

Isteni volt minden körüléd,
 A legkisebb virág is ujongott:
 Kéjes illatot árasztva szét,
 Feledtetve minden but és gondot.

De reád mind ez nem birt hatással,
 Tekinteted a meszéségbe fult;
 Némán álltál te, — elmerengve,
 Szemedbe tűz csak néha-néha gyúlt.

Majd meg mintha újra születnél,
 Halvány pir borítja el arcodat . . .
 Démoni tűz kél szemeidben,
 Sebessen mozgó ajkad hangot ad.

— „Ő az!“ s futni készülsz szaporán,
 Hogy megoszsd vele a hosszú utat.
 Egy perc, — egy örökkévalóság,
 Mely „Ő“ nélküle kínosan untat.

— A virágok jobban illatoznak,
 A kis pacsirta dicsőimuszta zenge .
 Ah . . . s egymás karjaiba esnek
 A leányka és féltett szerelmese.

Melnár József.

A sápadt testvér.

— Catulle Mendès. —

I.

Egyetlen leánya volt ő Ázsia leghatalmasabb királyának. Elképzelték, hogy semmiben a világon hűja nem volt és mindene megvolt, ami egy fiatal királykisasszonyt boldoggá tehet. Csupa rózsasánda futotta körül a palotát, a melyben lakott és a nap beütött hozzá a rózsalombok között. Drága keleti szőnyegek borították a szobáit s a mikor fekete cselédjeire támaszkodva, kissé unottan, kissé fáradtan átlibeggett szobáin, szép mezitelen lábai a selymes mohába süppedtek, mintha csókon járt volna. Egész nap halk, bűbajos zene hallatszott a palotában, de a muzsikások úgy el voltak rejtve, hogy soha nem lehetett őket látni és nem voltak utban.

Azt persze mondani is fölösleges, hogy voltak neki bőségesen drágakövekből vésett szekrénykéi és azok csuronteli voltak csupa gyémántokkal, rubintokkal, zafírokkal, meg szebbnél-szebb kincsekkel, a melyenekről más királykisasszony álmodni is alig mer.

A köntöseit talán mind csak tündérek szőtték, mert csupán az ispaháni selyem, a kasmiri fátyol, s talán az indiai szövet hasonlíthatott egy kicsit hozzájuk.

De ami minden szépnél szebb volt, s aminek bizony nagyon örülhetett volna leghatalmasabb ázsiai király leánya, az az a kert volt, ott a palota körül. Az volt ám a csuda! . . . Soha ott egy csöpp eső az örökké kék égből nem hullott; ott a legeslegritkább virágok nyíltak, nagyszerűek és óriások, csak úgy duzzadtak és pompáztak és balzsam gyöngyözött a kelyheikből; ott az őserdők és sivatagok vadjai, az oroszliánok, a tigrisek, a párducok olyan szelidek

voltak, mint a cirógatás alá lapuló cica — és ott, a szüntelen bimbózó virágokon, a bokrok közt sétáló és a pázsiton szendergő vadállatokon féktelen ragyogással ragyogott a legragyogóbb déli nap, aranyos volt minden, a lomb, a virág, az utak porondja és aranyos a mérhetetlenül messze horizont.

II.

De mindezek dacára nem volt boldog ez a királykisasszony. Számtalanszor azon érték, hogy szomorúan üldögélt valamelyik sarokban és látnivaló volt, hogy unja magát, hogy sápad, akár ha egy piros rózsza fehér színt váltana.

Mind azt hitték, hogy valami titkos vágy emészti, hogy rejtett bánata van. De micsoda vágya lehet? Miféle bánat gyötörheti? . . .

— En édes egyetlen leányom, szólott Ázsia leghatalmasabb öreg királya, mondanád te meg nekem, hogy mi lel? Hisz jól tudod, hogy milyen hatalmas a te édesapád, hogy egyetlen mosolyodért megtenne ő mindent! Ha nincs elég drágaköved, hát csak egy szót szólj nekem, meghódítom Golkonda és Visapur birodalmait, hogy soha kárunkulodnak, korálnak híját ne lásd. Vagy talán férjhez mennél, édes leányom? Felelj bátran, hadd halljam szived választottjának a nevét és eszköszöm a magas egekre, hogy ahhoz adlak, legyen bár a legdicsőségesebb uralkodó trónjának örököse, vagy akár annak a szegény favágónak a fattya, aki az erdő alatt fűtyörössze szedgeti a száraz ágakat. Vagy nem? Nem a házasságra vágyol? Talán azt találod, hogy a kertjeidben ragyogó nap fénye nem eléggé aranyos és sugarainak a heve kevés? Csak szólj, édes leányom, ne titkold apád előtt! Mert nyájakat áldozva, és töméntelen templomokat építetve az isteneknek, addig kérem

hogy a millenáris kiállításra Pécs városa is fesszen egy történelmi képet.

Milyen kár, hogy előbb nem kértük föl jeles földünket, Várady Antalt a színházmegnyitó prologus megírására, mert ő sokkal szerencsésebb volt városunk történelmi mozzanatainak felfedezésében, mint a mi polgármesterünk; ime alig pár hét alatt nemcsak a megörökítésre méltó történelmi momentumok egész sorozatát fődözte föl, de költői műben meg is örökítette azokat.

Dehát Várady megkésétt, mert mi határozatlanul kimondtuk, hogy Pécs városában ezer esztendő alatt nem történt semmi különös, a mit megfestetni érdemes lenne, s ezzel végeztünk a millenáris kiállítás történelmi részével.

Következik már most részvételünk a millenáris kiállítás jelenkori osztályában, melynek egyik legjelentősebb feladata lesz közművelődési állapotaink mostani stádiumáról adni hű képet a szemlélőnek, miertis felkérték a törvényhatóságokat, különösen pedig a városokat, hogy tanintézetek fejlettségét mutassák be a kiállításon.

Városunk iskolaszéke tegnapi ülésén ezt a felhívást is visszautasította, nem ugyan azért, mintha városunk szégyent vallana azzal, ha községi iskoláival megjelenne a millenáris kiállításon, hanem mert polgármesterünk szerzett tapasztalataira hivatkozva biztosította az iskolaszék tagjait, hogy ha el is küldenék a kiállításra iskoláink tárgyait, ott ki se nyitnák a ferslagot, a melybe azokat itthon bepakkoljuk.

Hát azt kérjük mi, vajjon ki volt az oka annak, hogy 1885-ben nem nyitották ki a ferslagunkat; nem-e a beküldő hatóságnak lett volna kötelessége ellenőrizni azt, hogy tárgyaink ki is állíttassanak, még pedig iskoláink fejlettségének megfelelő előkelő helyen?

Pécs városa, mely évenként 70.000 frtot meghaladó áldozatot hoz a népnevelésre, az országban e tekintetben az elsők közt foglal helyet s így joggal igényelheti, hogy tanügyi kiállításokon is az elsők közt szerepeljen; persze ehhez nem elég a ferslagot itthon leszegezni, hanem utána kell járni odafele is és reklamálni igényeink respektálására.

Aztán a millenáris kiállításnak sokkal fontosabb is lesz a feladata mint volt az 1885-iki kiállításnak, és vétkezik az a hatóság, mely közönysége által oka lesz annak, hogy a kép, melyet a külföldnek bemutatni akarunk, hiányos legyen.

Kétszeresen vétkezik pedig egy oly előkelő város, mint Pécs városa, ha önmaga és a nemzet iránti kötelességeit fel nem ismerve, garasos politikából visszavonul a cselekvés teréről, mert a mi ambíciókat nem elégítheti ki az, hogy a kozári bíró, mikor polgármesterünket tuskulánu-

mában felkeresi, azzal üdvözölje ezt: „helyesen kollega, én is úgy csináltam volna, ha a kozári iskolát meginvitálták volna a kiállításra!”

*** Kossuth Ferenc Nyiregyházán.** A nyiregyházi függetlenségi és 48-as pártkör vasárnap tartotta szervező közgyűlését, a melyen Kossuth Ferenc is résztvett. Kossuth 1 órakor érkezett meg Nyiregyházára, a hol sokan gyűltek össze fogadására. Kossuth Ferenc Benicky Miksa, Kálai Lipót, Meskó Tasziló, Lakatos Miklós, Onodi Géza és Várady Károly kíséretében érkezett meg. A párt-szervező gyűlés d. e. 11 órakor kezdődött. Az ülést Bozsay pártelnök nyitotta meg rövid beszéddel, a mely után Benicky Miksa, a város képviselője mondotta el beszámolóját, hangsúlyozva, hogy ő mindig a függetlenségi eszméknek volt híve. Ezután Lukács Odön főesperes, a párt díszelnöke üdvözölte Kossuth Ferencet, a ki erre hosszabb beszédet mondott s különösen a párt-egyesülést hangoztatta. Szerinte az egyesülést úgy kell létrehozni, hogy párt-határozat teljesen kizárja a szétszakadást. Az egyesülésnek bizonyos elvek szerint kell megtörténnie, a melyeknek kifejtését azonban még korainak tartja.

A pártgyűlés erre elhatározta, hogy mindkét központi pártkörhöz feliratot intéz és felkéri azokat, hogy Kossuth Ferenc elvei szerint egyesüljenek. Együtt száz tagu szervező bizottságot választottak. A gyűlés után bankett volt.

Hirek.

Pécs, 1895. szeptember hó 17.

— (Frigyes főherceg mohácsi fogadtatásához.) Amint értesülünk, az a különvont, mely Frigyes főherceg mohácsi ünnepélyes fogadtatásához a Pécsről induló küldöttségeket elviendő lett volna, elmarad s a fogadtatás programja az idő tekintetében is változást szenvedett. A főherceg ugyanis folyó hó 20-án nem reggeli 8 órakor, hanem csak 10 óra tájban érkezik Mohácsra hajóval s így a pécsi küldöttségek elég jókor érkeznek Mohácsra ha az innét reggeli 5 óra 35 perckor induló vonattal utaznak oda. A mohácsiak már nagyban készülnek az ünnepélyes fogadtatásra s ha az idő csak némileg is kedvezni fog, az ünnepség nagyszerű képet fog nyújtani.

— (A honvédség köréből.) Balta Béla pécsi 8. honvéd huszár ezredbeli őrnagy, a központi honvéd lovas iskola parancsnokává nevezetett ki. — Eckensberger György a központi honvéd lovas iskola parancsnoka a pécsi 8. honvéd huszár ezredhez helyeztetett át. — Battyány Béla gróf 7. honvéd huszár ezredbeli főhadnagynak a király a kamarási méltóságot adományozta díjmentesen.

— (A barátok-utcai sérültek állapota) mint értesülünk — nagyjából — még igen kétséges. Vannak sérültek, kiknek napjai valószínűleg megszámlálvák, úgy, hogy már több ízben meggyóntattak, a többi, a legnagyobb részt üdülő beteg. A rendes orvosi gyógykezelés, a gondos ápolás olyannyira lábra állította máris a könnyű sérülteket, hogy néhány nap múlva elhagyhatják szomorú helyüket.

mind a nyolc fehér elefánt egyszerre lépett, mert úgy voltak már betanítva.

A kastély egyik ablaka mögött, a kristályüveghez szorítva homlokát, nézte a királykisasszony, hogy usznak el mellette a tájak, a városok és falvak. Istenem! mindenütt, mindenütt azuros kéken ragyogott az ég és napsugarak aranyozták be a házakat és napsugarak ömlöttek végig az oázisokon, és napsugár szikrázott a puszták fővényében és a napsugarak aranya porzott a távol szemhatáron.

Ezért ugyan nem volt érdemes elhagyni azokat a kerteket, ahol ugyis mindenütt, de mindenütt pazar bőségben övé lehetett a kéréllhetetlenül ragyogó örök nyár.

És mikor tengerpartot ért a karaván és hajóra szálltak, akkor is velük maradt a nap, sugarai kigyultak és ott égtek végtelen lángolással a mérhetetlen tenger arany mezőin és szikrázó aranyporral hintették be a hullámok taraját.

A királykisasszony kétségbeesett és napról napra jobban kétségbeesett, reménység se igen maradt már, hogy feneketlen unalma gyógyulásra lehessen.

IV.

De vihar kerekedett, a hullámain utját vettette a hajó. Dacára a kapitány ügyességének, dacára a legénység minden iparkodásának, vagy egy hétig hajgálták hullámról-hullámra a rettenetes szelek. Mind azt hitték, hogy most, no most nyeli le fekete torkába az örvény.

Csak a királykisasszony nem rémült meg. Mert hát olcsó annak a halál, akinek remény nélkül maradt az élete.

— (A pécsi kath. kör zeneestélye.) A pécsi katolikus kör utolsó zeneestélyét, melyet mult szerdáról az országos gyász miatt elhalasztott, holnap (szerdán,) este tartja meg saját helyiségeiben.

— (A pécsi kerületi betegsegélyző pénztár) vasárnap d. e. 11 órakor tartotta Hoffmann Lajos elnöklete alatt igazgatósági gyűlését, melyen Kovács István igazgató a pénztári jelentést beterjesztette s melyből a következő érdekes adatokat vesszük ki: a jelenlegi taglétszám 2680; tagdíj, beíratási s egyéb bevételekből eddig befolyt 8932 frt 67 kr.; az eddigi kiadás 8022 frt 65 kr. s így 910 frt 2 kr. a pénztári maradvány. Hátralék 1145 frt, mely összeg ellenében 1106 frt kórházi és gyógyszerári számla tartozás áll. Eddig 2628 frt 44 $\frac{1}{2}$ kr. fizettetett ki táppénz gyanánt. Itt érdekes megemlítenünk, hogy tavaly az egész évben 2207 frtot fizetett ki a pénztár táppénzül. Hogy az idén sokkal többet kell kifizetnie, ennek oka abban rejlik, hogy a beteglétszám tavalyhoz képest 120% kal emelkedett. A gyűlés továbbá két tiszteletbeli orvost is választott 100–100 frt tisztelet díjjal, kiknek hatásköre s rendelési órája legközelebb fog a tagok tudomására hozatni. Dr. Bahula József pénztári orvos fizetése évi 100 frttal emeltetett, míg a beteglátogató havi 5 frtot kap e munkájáért.

— (Beszámoló.) Vajay István, a pécsi járás országgyűlési képviselője felhasználva az országgyűlési szünetet, körutazt a kerületében. Így nemrég Püspök Bogadon és Magyar Sároson tartott beszámolót. Mindkét helyen nagy óvációkkal fogadták, különösen a magyar sárosiak, kik bandériummal mentek képviselőjük elé.

— (Kitüntetett lötenyésztők.) Megirtuk annak idején, hogy f. évi szeptember hó 15-én a vásártéren a legszebb lovat tenyésztő gazdák között díj fog kiosztatni. A bizottság Schneider József német-bölyi lakosnak 5 drb 10 frankos aranyat, Vég Dániel sz. dienesi és Kozér György sz. váni lakosnak 3–3 drb. 10 frankos aranyat; Werner János nyomjai, Ternovics József sz. királyi, Klug Mihály német-bölyi Kovács József kisteleki, Zeier Ferenc szajki lakosoknak 2–2 drb. 10 frankos aranyat ítélte oda. E díjkiosztások mintegy versenyre ösztönzik a tenyésztőket, s kívánatos is, hogy évenként legalább egyszer ilyen mű verseny tartassék.

— (Meglopott csizmadia.) Gond a János szigeti országuti csizmadia ma reggel rossz napra varadt, valami husz forint értékű árúja nyomtalanul eltűnt. Vallomása szerint félalomban hallott valami zajt az éj folyamán, de ő e zajnak mi komolyabbat sem tulajdonítva — nyugodtan tovább aludt. Gyanúja egy volt segédjére hárul, kit is a rendőrségnél feljelentett. A nyomozás megindított s remélhető, hogy rövid idő alatt megkerül a titkos csizma-tolvaj.

— (Halálozás.) Goldscheim Ignaczné, szül. Braun Paula tegnap este hosszú kínos szenvedés után meghalt életének 39 ik évében.

— (Egy katona hullája.) Megirtuk volt tegnap számunkban, hogy a dauidoli hegyben felalá járó falusiak egy már feloszlásnak induló ember hullát találtak. Említettük azt is, hogy valószínűleg katona, hisz Manlicher-gegyver feküdt mellette, mi élő bizonyossága állításunknak. Mint illetékes helyről értesülünk, a szerencsétlen ember Kaiber János váraljai születésű 24 éves fiatal házasság földmü-

Végre, nyolcadnapra kelve lecsöndesedett a vihar.

Ugyan micsoda vidéken járhatott már akkor a hajó? Maga a kapitány se tudta volna azt bizonyosan megmondani. Annyit sejtettek, hogy valószínűleg észak felé hajtották őket a szél, mert ott, a látóhatáron, sápadt világosság derengett és mintha a halott nap árnyéka kelt volna hajnalra a hullámok közül enyhe ezüstöt hintve maga elé.

Elnézte a királykisasszony azt a sápadt világosságot s mintha átkarná ölelni, úgy nézett feléje.

Aztán hirtelen:

— Oh! — kiáltott, neki hevülve, mámoros örömmel, karjait a messze partok felé terjesztve, ott azoknak a hegyeknek lejtőin, ott az enyhe, ezüstös nap alatt, mi az ami oly fehér, olyan titokzatos, az a soha nem látott, ami úgy terjed, följebb és följebb, be a halvány egékbe?

Az egyik matröz felel neki.

— Hó az, fölség!

— Hó! Hó! . . . Téged akartalak én, te utánad vágytam, téged szerettelek én, édes testvérem.

És akkor, bár mennyire azon voltak, hogy lebeszéljék szándékáról, kikötetett.

Ó ugrott elsőnek a sápadt partra és leborult a hóra, kiterjesztett karokkal ölelve bele és csókolt, csókolt a hideglő ajkaival.

Aztán összeresztett és aztán nem mozdult többé.

Ott maradt, fekve a fehér havon, meredve mosolygva, boldogabban, mint minden, aki él.

ves, ki csak mult ősszel vonult be szolgálattételre a pécsi m. kir. 19. honvédegyalozezredhez. Társai állítása szerint a különben vig ember, a mint a király ruháját felhuzta, elkecseregett, komoly lett; senkivel sem érintkezett: a honvágy fogta el. Fiatal szép menyecske felesége s szülei kísérték örök nyugalma helyére.

— **(Temetés akadályokkal)** Egy viszontagsá teljes élet ért a napokban véget: Németh József ki valamikor jómódu bérlő, öregségére a vármegyénél díjnak volt, halt meg s temetése tegnap délután ment végbe a Bárány-ut elején levő lakásából, de a szegény még a temetőbe sem juthatott el más emberként küzdelem nélkül. A halottas kocsi lovai már a Petrezselyem kut fölött megkötötték magukat, hogy ők bizony nem viszik a halottat, de ott még sikerült nagy ügygyel-bajjal megindítani őket, amint azonban a temetési menet, melyben városunk előkelő intelligenciája is szép számmal képviselve volt, az Árpád- és Klímó utcák elágazásához ért, végkép megcsökönyösödtek és semmiféle erőlködéssel nem lehetett őket tovább indulásra bírni. Nem volt tehát mit tenni, mint a makrancos lovakat a halottas kocsiból kitolni s őket egy bérkocsis lovaival helyettesíteni, kik aztán kivitték az örök nyugalom helyére azt a szegény zaklatott embert, kinek még utolsó utja sem folyhatott le akadálytalanul.

— **(Veszekedő pallér.)** Kőműves körökben általános ismertek a Lásányi János pallér gorombáskodásai s veszekedő természete, mivel szerét teheti, összeroperel, s nem ritkán tettlegességre fordítja a dolgot. Tegnap délután is egy a Pajta utcában épülő háznál, hol ő a palléri felügyeletet gyakorolta, heves szóvita után Jugl István kőműves legényt valami szerszámmal úgy arcul ütötte, hogy az vértől elborítva — összerogyott. A sérült kőműves legényt az irgalmas rendiek kórházába szállították, míg Lásányi pallér remélhetőleg méltán lakolni fog brutálisáért.

— **(Öngyilkosság.)** Tautz Frigyes 22 éves lakatos legény, ki a Haberényi féle gépgyárban dolgozott, ma délután 4 óra tájban a gyár alatt húzó vasúti sínré fekvő s a gyors menetben jövő mozdony szétszakította testét. Tautz szörnyet halt.

— **(Uj fogház.)** Szegezdőn az igazságügy miniszter, Kozma Sándor kir. főügyész és Szerényi Kálmán főügyész helyettes közbenjárására, egy modern berendezésű és a csillagrend szerinti épített fogházat épített 200 ezer forintot felülhaladó költséggel. Az épület hosszú négyszögű, egy térre és két utcára szolgál: előírás szerint 145 letartóztatottra volna készítve, de szükség esetén 300 befogadására is elég, mert a 65 zárka nagyrésze tágas. Az épület vízvezetékekkel és forróvíz fűtéssel van ellátva. A fogház mellett épületben a törvényszéki elnök, a kir. ügyész, a fogházfelügyelő és egyik fogházörmszter lakásai vannak az épület hátsó részében pedig a kir. ügyész és vizsgálóbírói hivatalok. Szeptember 20-án vezetik át a foglyokat a megyeház régi börtöneiből, melyek sötét, egészségtelen földalatti helyiségekből állottak; a mostani kétemeletes épület pedig a humanus és közegészségi követelményeknek teljesen megfelel. A kifogástalanul elkészített épületet a vállalkozóktól a napokban vette át dr. Kresmarik Pál szegezdői kir. ügyész, ki a börtönhelyiség teljes berendezése iránt is megtett minden intézkedést.

— **(Téli menetrend a magyar állam vasúton.)** A magyar államvasutak vonalain 1. évi október hó 1-én életbe lép a téli menetrend, mely a Pécsre érkező s innét induló vonatok közlekedésében csak annyiban okoz változást, hogy a jelenleg Pécs és Eszék közt közlekedő — Pécsét a Budapest felé, illetve felől közlekedő gyorsvonatokhoz csatlakozó — éjjeli személyvonatok forgalma az eszék-bosna bródi vonalra is kiterjesztetik. Ezen új vonat Eszékéről éjjel 11 óra 20 percekor fog indulni és Bosna-Bródbra reggel 4 ó. 16 pcor érkezik, míg az ellenvonat Bosna-Bródból éjjel 10 ó. 58 pcor indul és Eszékre reggel 5 ó. 1 pcor érkezik. Ezek a vonatok közvetlen összeköttetésben lesznek a Dályáról Szabadkára és Szabadkáról Dályára közlekedő személyvonatokkal.

— **(Nyomozás.)** Okirathamítás büntette miatt terhelt Hirschler Herman ispán Érmihályfalváról ismeretlen helyre távozván, országsszerte leendő köröztetése elrendeltetik, felkérnek ennél fogva a hatóságok, hogy nevezett nyomozni s feltalálás esetén a pécsi kir. tvszéki fogházba leendő szállítása végéig a legközelebbi kir. ügyészségnek átadni sziveskedjenek. Személyleírása: 33 éves, termete közép, arca kerek, haja, szeme, bajusza fekete, szakála borotvált, ismertető jele: himlőhelyes.

— **(A szerelmes sváb.)** Hiába csufolják a svábot, hogy a szive helyén kovásos ugorka van, s hogy ereiben vér helyett megsavanyodott árpálé lotyog. Ebből egy szó se igaz! Bizonyítja az ellenkezőjét Elm János baranyadevecseri lakos és jóraváló honfittár, ki felhasználva hitese oldalbordája távollétét, a szolgálójukat oly hevesen ostromolta meg szerelmének nyilaival, hogy a leány a pécsi kir. törvényszéknél volt kénytelen följelenteni a donzsúá-

nos németet. A kir. törvényszék vád alá helyezte Ámor isten bős lovagját, a szerelmes Elm Hanzot. E vádhatározatot a kir. tábla is megerősítette s így Hanz urnak alapos kilátásai lehetnek arra nézvést, hogy dutyi létszen keserves folytatása a tilosban eltöltött édes pásztóráknak.

— **(Kenyeret a szegényeknek!)** Ezt vette zászlajára a Szent Vince-Egyet, mely a mult télen városunkban megalakult. Az egyet titkári hivatalából értesülünk, hogy 7 hónapi fenállása óta 3322 kiló kenyeret, 420 kiló húst és 797 liter tejet osztott ki az egyet a szegények közt. Ez élelmiszereket a szegények az egylettől kapott jegyekre maguk hozzák el az illető cégektől: vannak tehát az egyetnek külön jegyei kenyérre, husra és tejre. — Melegen ajánljuk olvasóink figyelmébe s alább közöljük az egyet javára begyűlt adományok kimutatását.

— **(Kimutatás)** a pécsi Szent Vince-Egyet javára 1895 május 20-tól szeptember 13-ig befolyt kegyes adományokról: Gadó Sándor ivén: Kátoly Ignác 1 frt, N. N. 1 frt, N. N. 1 frt. Összesen 3 frt. — Fráncsits Nándor ivén: Pernhofer Mária 2 frt, Wolf Anna 50 kr., névtelen 30 kr., Fölkerné 1 frt. Összesen 4 frt 30 kr. — Kúbaly József ivén: Kerekes Terka 20 kr., Gleichtheil Józsa 20 kr., Hauk Antal 50 kr., Steinbeck 40 kr., Weisz Dávid 25 kr., Merkle Pista 1 frt 50 kr., Weisz Sándor 20 kr., Freud Dávid 20 kr., ifj. Károly Ignác 20 kr., N. N. 50 kr., Págon Ágostonné 20 kr. Összesen 4 frt 35 kr. Gyűjtőveken összesen 11 frt 65 kr. — Gyűjtőveken kívül befolyt: N. N. Slavoniából 1 frt, Cseh Marianna 2 frt, névtelen 5 frt, Püspök önméltósága 100 frt, Cirer Lajos 2 frt, Dr. Wurster József 1 frt, Hradek Károly 1 frt, Cs. Jézus Szt. Szíve tiszteletére 1 frt 10 kr., dr. Cirer Elek 1 frt, Hanny Gábor 5 frt, Cseh Marianne 4 frt, Hartner József 5 frt, dr. Wurster József 2 frt, Mihályffy Árpád 2 frt, Volf Anna 1 frt 63 kr., Sláby Mathild és Vilma 5 frt, Cseh Marianne 2 frt, Ismeretlen 5 frt, dr. Wurster József 1 frt, az ülésterem perselyéből 52 frt 80 kr. Gyűjtőveken kívül összesen: 205 frt 53 kr. Folyó évi május 20-tól szeptember 20-ig begyűlt tehát összesen: 217 frt 18 kr. Hozzáadva ehhez a május 20-ig egybegyűlt 724 frt 81 krt, az eddigi gyűjtések végösszege: 941 frt 99 kr. — Ezenkívül dr. Cirer Elek városi tiszti főorvos ur ajándékozott az egyetnek egy 50 korona névértékű „pécsi kath. kör“ részvényt 1896-tól kezdődő szelvényekkel. — Fogadják fentnevezett adakozók a szegények nevében forró köszönetünket. Pécs 1895. szeptember 13-án. Spies János s. k. apátkanonok, pénztáros.

— **(Hasznos szer a sertésvész ellen.)** Almamellék somogymegyei községben rakásra hullottak e nyáron a sertések. Mikor már alig maradt a rőfögő állatokból imitt-amott hirmondó, a lakosság elővette józan eszét és hókuszk pókuszt. Valami javasasszony ajánlatára, mikor majd minden háznál volt esett jószág, az egész faluban egy óra alatt kioltottak minden tüzet, a mi csak a tűzhelyeken égett. Ekkor két ember fogott 2 darab szárazfát s ezeket addig dörzsölték össze, míg tüzet fogtak! Midőn a fa már javában égett, akkor nagy máglyát raktak össze s a két égő fát alátették és meggyújtották. Midőn már erősen égett a máglya, rárakták az elhullott sertéseket s hamuvá égették. Ez is megtörtént, összeszedtek a faluban kukoricát, búzát, árpat, zabot és végig hintették velük a hamut; ekkor az összes sertéseket ráhajtották s felettették a hamuról az elszórt szemet és csodák-csodája ez a babona fényesen bevált, mert Almamelléken megszűnt a vészedelem.

— **(Vallomás a kártyánál.)** Móric ur ma délután elment a Bedőbe tartlítani Ignác urral. A játék javában folyik, mikor Ignác ur egyszer csak fölugrik a székről s elkecseregett hangon ordít Móric urra:

— Te ganef, te csalsz! Móric ur leteszi a kártyát kezéből s farkas szemet nézve Ignác urral, bős Achilleként vág vissza:

— Csalok hát! Hogyne csalnék mikor engem is csálnak?!

— Csalnak, de hát kicsoda?

Móric ur nagyot nyelve mondja:

— A Száli, a feleségem!

— Talán nem is igaz te a szeszponem?!

— Én ugy éljek, mint amilyen igaz.

... Aztán nyugodtan folytatják a játékot...

— **(A pepi tant.)** Nem arról a Pepi tantról szól a nóta, ki szerette a kapitányt, hanem egy 18 éves, kékszemű, szőke kis Pepiről, kit fiatalága dacára is mindenki „Pepi tant“-nak szólít. A közel mult napokban történt, hogy Pepike beleszeretett egy csinos, hejre bajszu barna legénykébe, ki alig, hogy a 20 dik évet gázolja. Ismeretségük rövid volt, de annál erősebb a szerelmük.

— Kedves Jenőm — kezdi Pepike a három napos ismerősének — higgye el olyan szomorú vagyok! Sokszor gondolkozni sem tudok a nagy bánattól, mit maga nekem okoz.

— Istenem! — szólal meg az ábrándos Jenő — mi is bánthatja kegyedet oly nagyon, hisz tudja, hogy szeretem, kegyed is szeret engem, ez elég boldogság mindkettőnknek, csak...

— No lássa édes Jenőm, ez a csak bánt engem is — nem lehetünk egymáséi!

— Nem e? — fakad ki Jenő — miért ne? talán már nem szeretsz?

Fájó sóhaj tört ki erre Pepi tant kebeléből, s ráborult szerett Jenőjére. Jenő forró csókot nyomott Pepikéje ajakára. Megbékültek.

Ma délelőtt keserves sírás közt, fuldokolva rohant két anya a rendőrséghez, hogy mit csináljanak; az egyiknek a jó leánya, a másiknak a mégjobb fia eltűnt nyomtalanul.

Pepi tant s Jenőke azt a bizonyos csak-ot kitörölte a szótárból — megszöktek.

A rendőrség kurrentáltatja a jó gyermekeket.

— **(Az ősi erények.)** Egy fiatal ur, kinek nagynevű őse Várnánál viaskodott századokkal ennek előtte a — nyulakkal, tegnap este egyik királyutcai vendéglő asztalánál ugyancsak kivágta az őskőtől öröklött virtust. Az erős, bikadöntő vörös borból bevett vagy másfél liternyi mennyiséget. Ez hiszen nem volna valami nagy cselekedet, ami megérdemelne, hogy Klío istenasszony marvány táblájára bevésse, ha fiatal urunk becses borbóljében nem lenne szokatlan fluidum a borital. De a várnai herosz nem kevésbé harcias hajlamu dedunokája Pécs szab. kir. város egyetlen igaz vízivója, ki sohasem élvez egyebet, mint csak a szín, szag, és iznélküli folyadékot. És a fiatal ur mégis bevedelte a tizenöt deci ősi fringliának gondolva, leka zabolta volna vele a vendéglő kis szobájában levő asztaloknál pityázó s erényeiből rég kivetkőzött századvégi népséget! Ekkora hőstett láttára és hallatára mindenki azzal a komoly meggyőződéssel távozott Bachus hajlékából, hogy a fiatal ur méltó utóda nagyhirű dedapjának, ki Várnánál egyidőben oly csúful elpáholta a törökországi — nyulakat.

— **(Merelli)** híres illuzionista folyó hó 22 és 23-án városunkban illuzionista előadásokat fog rendezni Merelli ur művészetében — mint a lapok írják — már királyunk is gyönyörködött; mert ő rendkívüli ügyes mutatványaival folytonosan le tudja kötni a közönség figyelmét. Egyik vidéki laptársunk a következőket írja előadásairól: Merelli előadásáról el kell ismernünk, miszerint érdekesítő voltával varakozásunkat jóval fölülmulata. Mesés ügyesség ez az elegancia, melylyel mutatványait előadja, valóban érdekes. Merelli Bella Cora, ki látszólag a levegőben függ mindentéle mutatványt végez. Automatai, melyekbe hasbeszélő művésze által életet leheli látszik, valamint egy hölgynek eltüntetése, a búvészet kabinet darabja. Merelli tanár tudniillik egy hölgyet, aki a nézőtérre a levegőben szabadon mozgó padlaton megkötve áll, egy függöny letakarásával hirtelen eltűntet. Mutatvány köztetszésbe részesülésnek legfőbb bizonyossága az, hogy előadásait mindannyiszor két hazak előtt tartotta. Közelebbi értesítést lapunk hirdetési rovatában találunk olvasóink.

TÁVIRATOK.

— **Az oláh mártirok szabadlában.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Tegnap délután két órakor a szegedi börtönigazgató következő táviratot kapta az igazságügyiminisztertől: „Koróján, Rácz és Lukács azonnal szabadon bocsájtandók; írásbeli rendelet ajánlva meg.“ Hatzinger börtönigazgató azonnal felolvasta ezt a sürgőnyt a memorandum pör elíteltjeinek, kik a váratlan szabadulás feletti örömlükben ujjongtak, sirtak; Lukács, vagy amint magát nevezi Lukácsiu a királyt őltette. A többi foglyok ovációt rendeztek a megkegyelmezetteknek s kendőiket lobogtatták. A szabadlára helyezett mártirok első utja a borbélyhoz vitt, hogy ott hajzatukat rendbe hozzák; holnap Budapestre utaznak. Ráczné és Lukácsné, kik családostul Szegeden laktak, mióta férjeik a magyar állam vendégei, a legnagyobb elismeréssel beszélnek Szegedről. Lukácsék azt mondják, hogy itt tanulták megismerni a magyar nép erényeit és jóságát. Azelőtt félték a magyaroktól, mert Tordán rossz indulatot tapasztaltak részükről és a lakosság bántalmazta őket, míg itt bárkivel érintkeztek, csak udvariasságot tapasztaltak. Ráczné így nyilatkozott: „Nagyon szerettünk Szegeden lenni, bár örökre itt lagnánk.“ Lukácsiu egy újságíró előtt kijelentette, hogy sohasem fognak alkalmat adni arra, hogy a hatóságok ellenük eljárjanak s jogaikért ezentul csak a törvények keretén belül fognak küzdeni. Lukácsiu még nem határozott

az iránt, hogy hol telepedjék meg; Rácz nem marad Tordán, esetleg Nagy-Szebenbe megy, Koroján nem tudja, hova menjen s panaszkodik, hogy ügyvédi irodája Kolozsvárt egészen tönkre ment. Lukácsiu a börtönben egészen meghízott; Rácz egyelőre Nizzába megy légsőbajának gyógyítása végett. Vácról jelentik, hogy az ott fogva levő többi nemzetiségi izgatokat is szabadlábba helyezték. A Vácról szabadon bocsátott memorandisták mult éjjel Budapesten át haza utaztak Erdélybe s átutaztukban nagy hálával beszéltek a kegyelmi tényről, melynek váratlan szabulását köszönhetik. Többen feleségestül s családostól utaztak, mert több fogolynak családja Vácott tartózkodott a családfo fogsága idején.

— Az örmény bonyodalom. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Daily News jelenti, hogy a porta közölte a hatalmak nagyköveteivel, mikép elfogadja a május tizenegyedik reformtervezet engedményeit, mégis módosításokat ajánl, mire a nagykövetek egyértelműleg kijelentették, hogy a módosításokba nem egyeznek bele. A porta a végleges döntés halogatásával immár elviselhetlen helyzetet teremt. Hiszik azonban, hogy dacára a kiélestedt izenet-váltásoknak sikerülni fog az örmény konfiktust simán kiegyenliteni.

— A bécsi választások. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ma kezdődött a községi képviselők választása, mely mozgalmas ugyan, de a rend megzavarása és lárma nélkül folyik, csak Döblingben volt két letartóztatás. Eddig mindenütt az antiszemita vannak többségben.

— A román királyi pár Bécsben. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A román királyi pár ma reggel Bécsbe érkezett. Királyunk látogatást tett náluk, s a vendégek ezt a látogatást még a délelött folyamán viszonzták a Burgban.

— A király Kis-Czellben. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ő felsége a király ma részt vesz Kis-Czellben a tábori ebéden.

A budapesti áru- és értéktözsde hivatalos árjegyzése

— Szeptember 17-en —

Buza készlet	7.03	Magy. nyeregménysorsj.	158.—
„ „ „	7.03	Tiszaszabályozási költ.	146.25
„ „ „	6.63	Oszt. papíráradék	100.00
Rozs	5.50	„ „ „	123.50
Árpa	6.20	„ „ „	101.—
Kukoricza	6.05	1864-iki sorsjegy	195.50
Zab	6.20	Magy. vörös kor. sorsj.	10.50
Káp. repce	8.25	Os. trák	18.20
Magy. aranyáradék	123.25	Olasz	12.50
„ „ „	99.50	Bazilika-sorsjegy	7.50
Regálé-kötvény	101.—	Jószív-sorsjegy	9.20

Videki hátralekosainkat tisztelettel kerjük sziveskedjenek hátralekaikat mielőbb beküldeni.

VASUTI MENETREND.

PÉCSRE ÉRKEZIK.

Budapestről	1804. sz. szem. von. reggel 5 ó. 15 p.
B.-Bródról	1807. sz. szem. von. reggel 8 ó. 01 p.
Uj-Dombóváról	1842. sz. vegy. von. reggel 8 ó. 23 p.
Bécsből	6302. sz. szem. von. d. e. 9 ó. 39 p.
B.-Bródról	1805. sz. szem. von. d. e. 11 ó. 18 p.
Budapestről	1406. sz. szem. von. d. u. 4 ó. 08 p.
Vinkovczeről	6301. sz. szem. von. d. u. 5 ó. 50 p.
Budapestről	1802. sz. gyors. von. este 7 ó. 44 p.
Bécsből	6312. sz. vegy. von. este 8 ó. „ p.
B.-Bródról	1803. sz. szem. von. éjjel 11 ó. 02 p.

PÉCSRŐL INDUL:

B.-Bród felé	1804. sz. szem. von. reggel 5 óra 35. p.
Budapest	1-01. sz. gyors. von. reggel 8 ó. a 24. p.
Bécs	6311. sz. vegy. von. reggel 8 óra 29. p.
Vinkovcze	6302. sz. szem. von. reggel 9 óra 49. p.
Budapest	1805. sz. szem. von. d. e. 11 óra 34. p.
Uj-Dombóvár	1853. sz. vegy. von. d. u. 2 óra 44. p.
B.-Bród	1806. sz. szem. von. d. u. 4 óra 20. p.
Bécs	6301. sz. szem. von. este 6 óra 32. p.
B.-Bród	1808. sz. szem. von. este 8 óra 18. p.
Budapest	1803. sz. szem. von. éjjel 11 óra 30.

F. évi május hó 1-től a B.-Bródból jövő 1807. számú és B.-Bródba menő 1808. számú személyvonatoknak Mohács felé csatlakozásuk van.

Laptulajdonos: **SAUTTER GUSZTÁV**
 Felelős szerkesztő: **PLEININGER FERENC**
 TAIZS JÓZSEF

Hirdetések.

1044. szám.
1895.

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 101. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíróság 4980/95. sz. végzése által Dr. Egry Béla ügyvéd által képviselt. Reinfeld A. pécsi lakos végrehajtató javára, Obetko Gyula pécsi lakos ellen 332 frt tőke, ennek 1894. év február hó 7. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 11 frt 50 kr. perkoltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 397 frtra becsült gépekből álló ingóságok, nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a 18655/95. sz. kiküldés rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis **Pécsett, Nepomuk-utca 13. sz. a.** leendő eszközlésére **1895. év szeptember hó 23-ik napjának d. u. 2 órája** határidőül kitzüzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. § a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elarverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 108. § aban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Pécsett, 1895. évi szeptember hó 8. napján
Fonyó István
 kir. bírósági végrehajtó

Hazai Aszfaltipar RÉSZVÉNYTÁRSASÁG.

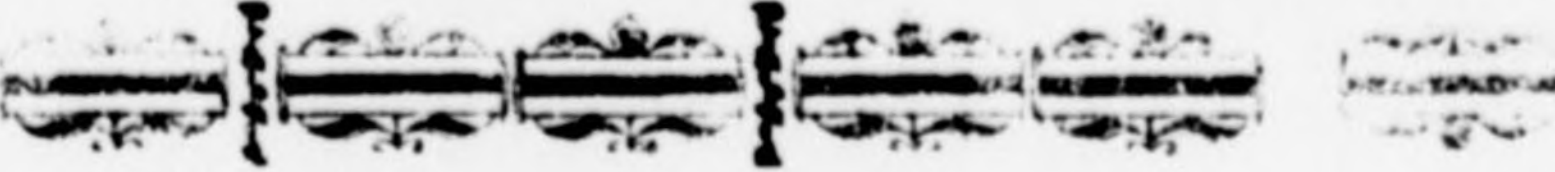
Ezelőtt „Tatarosi.” TELEFON 442.
 Bányái: **TATAROSON** (Biharm.), gyárai:
M.-Telegd, Budapest.
 Központi iroda:
Budapest, Váci-körut 21. szám.

Készít mindennemű aszfaltburkolatot, u. m.: járdákat, kapubejáratokat stb. természetes aszfaltból: kocsí utakat, aszfalt-makadám 38151 93. szám a. szabadalmazott rendszere szerint.

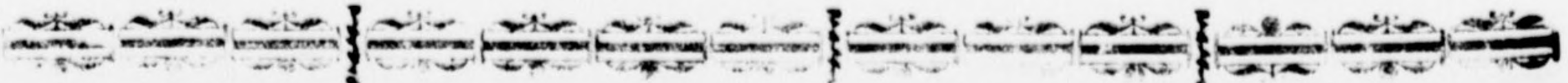
Elvállal új építkezéseknél: alapfalak elszigetelését forró uton, szabadalmazott aszfalt elszigetelő anyagból, **tetőfedéseket szabadalmazott valódi aszfalt-fedeltemezekkel.**

Szállít: kitűnő aszfaltanyagot; szab. elszigetelő anyagot, valódi aszfaltfedél és izoláló lemezeket stb.

Olajosztályba szállít: nyers-, gép-, kenő-, és hengerolajokat, mindennemű kocsikenőcsöket.

Hirdetések jutányos áron vétetnek föl kiadóhivatalunkban.

Nyomatott Taizs Józsefnél Pécsett, 1895.

Előleges jelentés. !! Merelli-színház !!

Vasárnap 22. és hétfőn szept. 23-án nagy **DISZELŐADÁST** tart **Chevalier Merelli és BELLA CORA.**
 Itt először:
A műemberek (New-Yorkból.)

Itt először: **Misterium** egy nő eltűnése a közönség közül. **Bella Corától** a londoni kristály-palotából az ő elbájoló légi tükör illúziói, tánczai és átalakulásaiival.

Színházi vízió (nagy illúzió)
Bővebb később következnek.

614. sz.
1895.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a dárdai kir. járásbíróság 1895. évi 5020. számú végzése következtében, Schvarcz Emanuel javára, Dr. Steiner Kálmán ellen 300 frt s jár erejéig 1895. évi július hó 9-án foganatosított ki elégitési végrehajtás utján lefoglalt és 621 frtra becsült butorok, ágyneműek és egyeből álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a dárdai kir. járásbíróság 6316/1895. sz. végzése folytán 300 frt tőkekövetelés, s járuléka erejéig **Villányban, alperes lakásán** leendő eszközlésére **1895. évi szeptember hó 23-ik napjának délelötti 8 órája** katáridőül kitzüzetik és ahhoz a a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. § a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Dárdán, 1895. évi szeptember hó 11. napján
Schönberger Sámuel
 kir. bírósági végrehajtó

Olcsó lakás bérbeadó!

Pécsett, a Horváth telepen, vitéz-utca 7. számú házban az

emeleti lakás,

mely áll **4 nagy szoba,** 1 nagy **szalon** és **mellékhelyiségekből** azonnal **olcsó áron** bérbeadó

Gyönyörű kilátás az egész környekre és azon család ki ezen lakást bérbe veszi még azon kedvezményben is részesül, hogy a teli idényben a korsolozást díjmentesen élvezheti. Különösen ajánlható oly **katona tiszteknek,** kiknek **több lovaik** vannak, mely esetben **csinos istálló** is rendelkezésre áll. Értekezhetni a helyszínén Horváth Ignác urnál.